

Jane'i teekond

Jessica Larsen

Põhineb tõestisündinud lool

New York, Ameerika Ühendriigid, 1843

Jane Manning jälgis, kuidas laev sadamast Erie järvele triivis. Ta tundis, nagu ujuksid sellega koos minema ka tema unistused.

Vaid aasta tagasi oli ta liitunud Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikuga ja otsustanud kolida koos teiste pühadega Nauvoosse. Tema ema ja seitse pereliiget olid reisinud koos temaga mööda Erie kanalit Buffalosse New Yorgi orariigis. Kuid Buffalos ei lubatud neid nahavärvi pärast laevale.

„Mida me nüüd teeme?” küsis tema vend Isaac vaikselt.

Küsimus kajas jäises õhus. Nauvoosse oli ligi 1300 kilomeetrit. Nad võisid alla anda ja tagasi koju minna või püüda hiljem reisida. ..

Kuid Jane ei saanud oodata! Ta teadis, et Mormoni Raamat on tõene. Jumal kõneles taas kord prohvetite kaudu. Tal oli vaja koos perega Nauvoosse saada.

Jane ajas selja sirgu ja vaatas läände. „Me läheme jala.” Ja seda nad tegid. Nad käisid, kuni nende kingad ära kulusid. Kuni nende jalatallad kuivasid ja veritsesid ning nad pidid palvetama, et terveks saada. Mõnikord magasid nad väljas ja härmatis oli nii raske, et tundus kui langev lumi. Neid ähvardati vangi panna, kuna arvati, et nad on põgenenud vangid. Ei teatud, et Manningid olid vaba mustanahaline perekond. Kuid nad jätkasid kõndimist, lauldes kirikulaule, et aeg kiiremini läheks.

Nad hakkasid juba Nauvoole lähenema, kui jõudsid jõeni.

„Silda pole,” ütles Isaac.

Jane noogutas. „Me peame siis sellest läbi kõndima.” Kui ta jõevette astus, oli vesi tema pahkludeni. Aeglaselt astus ta edasi. Vesi tõusis põlvedeni ja siis vööni. Jõe keskkohas ulatus vesi kaelani! Õnneks ei läinud see sügavamaks ja kõik Manningid said turvaliselt jõest läbi.

Lõpuks jõudsid nad Nauvoosse. Jane nägi oru kohal mäenõlval Nauvoo templi kauneid paekivimüüre. Kuigi tempel polnud veel valmis, võttis see ta hingetuks. Keegi juhatas nad majja, kus elas prohvet Joseph.

Ukselävel seisis pikka kasvu, tumedate juustega naine. „Tulge sisse, tulge sisse!” kutsus ta. „Mina olen Emma Smith.” Järgmised minutid möödusid kui udus. Jane kohtus prohvetiga ja prohvet seadis tuppa toolid

kõikide Manningite jaoks. Jane vajus tänulikult toolile ja kuulas, kuidas Joseph neid kõigile juuresolijatele tutvustas, teiste seas sõbrale doktor Bernhisele. Seejärel pöördus Joseph Jane'i poole ja küsis: „Sina oled juhtinud seda väikest rühma, kas pole?”

„Nii see on!” vastas Jane.

Joseph naeratas. „Jumal õnnistagu sind! Nüüd sooviksin ma kuulda teie rännakutest.”

Jane rääkis nende vigastatud jalgadest, lumes magamisest ja jõe ületamisest. Kõik kuulasid vaikselt. „Kuid see polnud kohutav,” ütles ta lõpetuseks. „Me käisime oma teed rõõmustades, kirikulaule lauldes ja tänades Jumalat Tema lõputu headuse ja halastuse eest meie õnnistamisel, kaitsmisel ja meie jalgade tervendamisel.”

Hetkeks valitses vaikus. „Mida sina sellest arvad, tohter?” küsis Joseph viimaks, meest põlvele patustades. „On see vast usk!”

„Kui mina oleksin nende asemel olnud, siis oleksin alla andnud ja koju naasnud!” möönis doktor Bernhisel.

Joseph noogutas ja pöördus taas Jane'i ja tema pere poole: „Jumal õnnistagu teid! Te olete meie sõbrad.” ■

Artikli autor elab Ameerika Ühendriikides Texase osariigis.

